

‘Mijn levens-
ervaring
heeft **een**
knokker
van mij
gemaakt’

Wekelijks prikkelt ze de BNR Nieuwsradio-
luisteraars met haar interviews. Deze maand
debuteert Diana Matroos (47) bij *Buitenhof*.

Tekst: Minou op den Velde. Fotografie: Iris Planting.

‘Als er dikke pakken sneeuw lagen en de kachel ging kapot, **sliepen mijn broer en ik bij mijn moeder in bed**, om elkaar warm te houden’

Gefeliciteerd met je nieuwe baan bij Buitenhof! Wat kunnen we van je verwachten?

“De eindredacteur heeft gevraagd of ik mijn stempel wil drukken op het programma. Zij luisterde veel naar BNR, waar ik met liefde en passie interview. Ik was verrast toen de VPRO me belde. Het is een warm bad. *Buitenhof* is een van de weinige journalistieke tv-programma’s waar je een uur mag interviewen. Ik zou graag willen kijken naar wat technologie betekent voor ons leven. Het is mooi en belangrijk dat we elkaar in dit land vragen: wat is de Nederlandse identiteit, maar ondertussen stelen cybercriminelen je identiteit!”

Herinner je je nog je eerste presentatie voor de camera?

“Dat was als vrijwilliger bij een regionale zender, IJmond TV acht. Ik was 27 en net klaar met mijn studie culturele en maatschappelijke vorming. Ik wilde niet verder in het opbouwwerk. Mooi vak, maar het is moeilijk om met je idealen iets van de grond te krijgen. Op de lagere school was *Sonja* mijn favoriete programma. Zo ontstond het idee om de journalistiek in te gaan. De eerste dag moest ik meteen met de camera naar een restaurant dat een Michelinster had

gekregen. Het was leuk, je deed alles: redactie, verslaggeving, sponsoring. Ik werkte samen met Julia. Overdag waren we bloedfanatiek bezig bij de zender, ’s avonds werkten we in de horeca. We deden allemaal cursussen, maar hadden geen idee hoe het werkte in de echte televisiewereld. We belden een aantal hoofdredacteurs van journalistieke programma’s: mogen we een dag meelopen? Bij *RTL Nieuws* heb ik daar een baan aan overgehouden als redacteur binnenland. Een gelukje, want er waren zieken en ze zagen mij het wel doen.”

Je hebt nooit hoeven wennen aan de camera?

“Nee, maar dat komt ook doordat ik als kind heel lang semiprofessioneel heb gedanst. Ik zat bij Joanna Woud en deed jazzballet, tapdans en showdans, voor de *Willem Ruis Show* en de *Showbizzquiz*. Ik kreeg zo’n kick van dansen. De totale vrijheid, het overgeven aan de muziek. Als René, mijn man, plaatjes voor me draait, vind ik het nog steeds heerlijk om samen te dansen.”

Je ontmoette je man tijdens een conferentie, waar je hem interviewde. Schets eens?

“Ik was ingehuurd als presentator van een congres, en hij was daar als directeur van een verzekeringsbedrijf. Hij was druk met mij bezig, maar ik was gefocust op mijn werk. René zegt altijd: je liet me gewoon staan! Hij probeerde mij te schaken. Dat ging niet lukken. Ik houd mijn werk altijd zakelijk. Dus toen hij berichtjes ging sturen, reageerde ik ook zakelijk. Maanden later kwam ik hem weer tegen op een congres. Pas toen dacht ik: hij is écht heel leuk. René is een energieke, krachtige man. Dat heb ik nodig, anders wals ik over iemand heen. Ik moet geen watje naast me hebben, want ik ben best dominant. Onze relatie zal nooit indutten, want

René zorgt voor leven in de brouwerij. Als je iemand hoort bulderen van het lachen, is hij het.”

Nieuws is vanaf het begin belangrijk geweest in je werk. Waren jullie vroeger thuis politiek bewust?

“Ja, financieel hadden wij het heel moeilijk, dat bepaalde de politieke keuzes. Mijn ouders waren hartstikke links. Als er dikke pakken sneeuw lagen en de kachel ging kapot, sliepen mijn broer en ik bij mijn moeder in bed om elkaar warm te houden. Mijn moeder kon goed met geld omgaan. Van de zegeltjes van de supermarkt gingen we op vakantie. Op onze oude Amsterdamse rammelen-de stadsfietsen reden we naar de Belgische Ardennen en kampeerden in het wild. Ik heb er warme herinneringen aan, want het was spannend, samen koken op een klein gasstelletje. Maar het was dubbel. Terwijl mijn klasgenoten naar een verre bestemming vlogen en op het strand lagen, fietsten wij door weer en wind met een zak boterhammen voor onderweg.”

Er was wel geld voor dansles.

“Mijn moeder kon het na een tijdje ook niet meer betalen. Toen onze benedenbuurvrouw Margreet dat hoorde, zei ze tegen mijn moeder: ‘Ik ga die lessen betalen. Maar Diana moet denken dat jij dat hebt geregeld.’ Dat was zo ontzettend lief.”

Je vader raakte verslaafd aan heroïne toen je twee was. Wat merkte je daarvan?

“Mijn ouders hebben er altijd open over gesproken. Soms vertelde ze dat we hem een tijd niet zouden zien, omdat hij in de kliniek aan zijn herstel zou werken. Toen ze gingen scheiden, legden ze uit dat dat met zijn verslaving te maken had. Ik was vijf.

Ik kon het altijd goed vinden met mijn vader. Hij stond graag op de voorgrond, net als ik. Maar soms keek ik naar hem en dacht: ik ken jou even niet. Dan had ik de drugs tegenover me. Ik herinner me nog dat ik soms naar ‘een muur’ zat te kijken. Naar iemand die niet meer wist in welk schooljaar ik zat. Later

hadden we het veel over politiek en wat er in de maatschappij speelde. Voor mijn vader was het heel moeilijk om een baan te vinden als donkere man. Vaak waren ze enthousiast als hij een brief schreef, maar zodra hij binnenkwam, was het gesprek afgelopen. Dat was heel pijnlijk. Mijn ouders hebben overwogen om in Suriname te gaan wonen. Het was moeilijk om een leven op te bouwen in Nederland.”

Denk je dat die discriminatie je vader naar de verslaving toe dreef?

“Dat denk ik wel. En vergeet niet, hij komt uit de sixties, toen het lang leve de lol was in de creatieve scene.”

Jij kreeg ook met discriminatie te maken. Je chef bij RTL Nieuws goede

Diana Matroos (47) werd na haar studies economie en culturele en maatschappelijke vorming bureauredacteur bij *RTL Nieuws*, dat ze vanaf 2004 presenteerde. Sinds 2012 werkt ze als interviewer bij BNR Nieuwsradio, en presenteert nu elke dinsdag om 15.00 uur het programma *Beeldbepalers*. Vanaf zondag 26 augustus leidt ze als interviewer namens de VPRO de journalistieke talkshow *Buitenhof*, naast Paul Witteman (BNNVARA) en Jort Kelder (AVROTROS).

'Ik maak me zorgen, omdat de witte en donkere netwerken in Nederland **totaal langs elkaar heen leven**'

rond sinterklaastijd een hand pepernoten op je bureau, 'voor de enige zwarte Piet op de redactie.' Besprak je dat met je vader?

"Mijn vader was realistisch, hij zei: 'tja, zo werkt het helaas. Maar ook al maak je vervelende dingen mee, je moet je nooit als slachtoffer opstellen. Want dan wordt het een veel groter onderdeel van je leven.' Daarom heb ik nooit iets over discriminatie gezegd. Een domme opmerking leg ik liever naast me neer. Ik heb er pas over verteld omdat ik nummer één werd van de Kleurrijke Lijst, en daarbij pleitte voor meer culturele diversiteit in de media. Inmiddels praat ik over dit thema met de top van het bedrijfsleven, zoals Unilever, Rabobank, ABN Amro en Post NL. En RTL is er ook mee aan de slag gegaan. Het simpele feit is dat Nederland Nederland niet meer is. Of mensen dat leuk vinden of niet. Nederland is enorm verkleurd, dat zal alleen maar toenemen. Ik maak me zorgen, omdat de witte en donkere netwerken in Nederland totaal langs elkaar heen leven. Gelukkig merk ik dat veel bedrijven willen veranderen, omdat ze zien dat het in hun belang is. Om spullen te verkopen, en omdat talent schaars wordt. Bedrijven gaan steeds meer global werken, ook daarom is het belangrijk dat je werknemers hebt uit verschillende culturen."

Je ouders leefden in een tijd dat gemengde stellen nog argwanend werden bekeken.

"Ja, laat staan dat je samen kinderen kreeg! Mijn moeder was een avontuurlijke vrouw. We noemde haar Pippi Langkous, want Pippi 'doet haar eigen zin'. Ze kwam uit een streng religieus gezin waar het de bedoeling was dat je als meisje naar de huishoudschool ging. Ze werd thuis enorm beknot en moest knokken om naar de hbs B te kunnen. Het mooie is, dat de pastoor uiteindelijk haar ouders heeft overgehaald. Zo werd ze het enige meisje in een jongensklas. Daarna ging ze medicijnen studeren. Maar toen mijn broer werd geboren, ging mijn vader de mist in. Daar zat ze, met twee jonge kinderen. Ze was zo verdrietig dat ze er niet uitkwam met mijn vader, van wie ze veel hield. Toen ze in de bijstand raakte kon ze haar collegegeld niet meer betalen. Pas op

haar vijftigste heeft ze haar studie afgemaakt. Daarom wil ik zeggen: kies voor jezelf als je met een verslaafde leeft. Als kind, en als partner. Pas als een verslaafde voelt dat hij helemaal in de hoek staat en alles kwijt is, heb je grotere kans dat hij ervanaf komt dan dat je voor hem gaat zorgen. Een verslaafde moet er zelf uitkomen. Dat gaat zo iemand niet doen voor jou."

Wat was de impact van zijn verslaving op jou?

"Niet best. Niet dat ik de partner van mijn moeder was hoor, maar we probeerden samen het huishouden te runnen. Ik deed boodschappen en kookte. Soms keken we samen naar de financiën. Dat was niet alleen negatief. Je leert dat het in de wereld niet uit de boom komt vallen, en dat je goed moet plannen. Het rare is: in die klinieken staat een batterij artsen, maatschappelijk werkers en psychiaters klaar voor de verslaafde. Maar niemand houdt zich bezig met hoe het gezin worstelt. Het domineerde ons leven. We waren voortdurend bezig om mijn vader uit de verslaving te praten. Als we een paar dagen niks van hem hadden gehoord, maakten we ons zorgen en gingen hem zoeken. Dat verhaal probeerde je zo te verpakken dat het verborgen bleef. Natuurlijk was ik het liefst een zondagskind geweest, dat leefde in het huis op de prairie. Maar ik

Uitgeven of sparen?

"Sparen, daar los ik mijn huis mee af. Dat is de beste manier als zzp'er om te zorgen voor later."

Camping of luxe resort?

"Ik heb vroeger de camping genoeg gezien, dus het resort. Ik ben toch een luxepaardje."

Sporten of Netflix?

"Ik was iemand die heel hard werkte, en daarna geen puf meer had. Nu doe ik aan hot

poweryoga. 32 °C of 36 °C. Het is pittig, je moet veel planken. Yogales met mensen die op gitaartjes spelen en gaan hummen is not my cup of tea."

Steak of veganistisch?

"Toch meer veganistisch intussen, want ik werd me bewust wat we dieren aandoen. Als ik nu aan een lekker biefstukje denk, krijg ik pijn in mijn buik."

Uit of thuis?

"Thuis."

kijk niet alleen negatief naar mijn jeugd. Je kunt je voorstellen dat mijn vader vaak een draak was, maar we begrepen elkaar heel goed. Als kleuter wilde ik graag piano spelen. Hij heeft met alle moeite van de wereld gespaard om voor mij een piano te kopen. Na twintig jaar is hij afgekickt, wat ontzettend knap is. Zodra hij gezond genoeg was, zijn we samen naar Suriname gegaan. Als cadeau voor zijn 65ste verjaardag. Mijn broer en ik wilden graag door zijn ogen het land zien. We trokken langs de plekken waar hij is opgegroeid. Lopend over de plantages drong het tot mij door dat mijn oma nog de dochter van een slavin is geweest. Het is heel fijn dat we dat samen hebben kunnen doen. Ik ben veel te jong volwassen geworden. Maar die levenservaring heeft een knokker van mij gemaakt. Ik heb hard gewerkt om uit die situatie te komen, en te zorgen dat ik goed werd in mijn vak. Daarom heb ik nu die mooie baan bij *Buitenhof*."

Vorig jaar voelde je de lijsttrekkers bij het RTL Verkiezingsdebat stevig aan de tand. Doe je dat ook bij jouw puberzoons?

"Ja! Je kunt niet bij mij thuis komen en niks zeggen. Dan vraag ik door. Hoewel onze jongens goed weten hoe ze mij buiten de deur moeten houden, haha. Als ik interview bij BNR, ben ik altijd argwanend: is dit wel het echte verhaal? Dat doe ik thuis ook, heel irritant. Als René iets over zijn werk vertelt, vraag ik: maar hoe ging dat dan? Geef eens een voorbeeld? Ik vind altijd dat hij te weinig vertelt. René en de jongens zuchten vaak: pff, ik heb weer een interview aan mijn broek!"

Wat doen jullie samen als je niet werkt?

"Sinds kort hebben we een bootje. De jongens vinden het heerlijk om over de grachten te varen. Ik word er heel rustig van. Mensen zijn zo aardig op het water. Iedereen lacht, zegt elkaar gedag en helpt elkaar. Heel bijzonder. Ik denk vaak: als we ons op straat nou allemaal gaan gedragen zoals op het water, dan komt het goed met de wereld!" ■

styling: brigitte iramer, visagie: gerard de haan, met dank aan: river island, zara, camps and camps, ted baker, voor verkoopinformatie zie inhoud.